

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAĞUTA MUHAKEMENİN BÜTÜN ÇEŞİTLERİYLE
DİNİN ASLINI BOZACAĞINA DAİR DELİL VE
NAKİLLER

Abdullah Hanif

www.muvahhid.info

MUKADDİME

Bismillahirrahmanirrahim,

Bu risalede gayemiz Allahın izniyle tağuta muhakeme olma fiilinin bizzat dinin aslı olan "la ilahe illallah" şهادetiyle çeliştiğine dair delilleri ortaya koymaktır. Zira günümüzde tağuta muhakemenin dinin aslını bozan bir fiil mi olduğu yoksa sıradan bir günah ve de hakkında çeşitli ihtilaf ve kapalılıklar bulunan, dinin furusuyla alakalı bir mesele mi olduğu noktasında birçok muhtelif görüş ve şüphe etrafta gezmektedir. Bu risalenin gayesi tağuta muhakeme meselesinin bir kısmının da olsa tevhidin aslına girmediğini iddia eden bütün görüş sahiplerini reddetmektir. Şimdi bu muhalif görüşleri kısaca özetleyeceğiz. Ancak bundan önce şu hususun altını çizmek gerekir ki tağuta muhakeme konusunda aşağıda zikredeceğimiz batıl görüşlerin sahipleri görüşleri kale alınmayacak olan muasır bir takım cahillerdir. Hiçbir muteber alimden bu görüşler nakledilemez. Bizim burada bu görüşleri tafsilatlı olarak zikretmemizin sebebi bunları ciddiye aldığımızdan dolayı değil batılın batıllığının iyice açığa çıkması içindir. Çünkü birçok kişi meseleleri ancak tafsilatına inildiği zaman fıkıh edebilmektedir ve bu tip batıl usullerin kendilerinin de kabul etmiş olduğu genel kaidelere muhalif olduğunu idrak edememektedirler. Biz de bu tip kimselerin hidayetini vesile olabilmek ümidiyle bu batıl görüşleri zikredeceğiz ve bu görüşlerin hepsinin tağuta muhakeme'nin dinin aslını bozacağı şeklindeki genel kaideye muhalif olduğunu açığa çıkartacağız inşaallah;

- Bazı kimselerin iddiasına göre tağuta muhakeme dinden çıkartan bir küfür olmayıp sadece haramdır! Hatta tağuta muhakeme küfürdür diyenler Ehli sünnetten uzaklaşarak Haricilerin görüşüne yaklaşmıştır!
- Bazılarına göre ise tağuta muhakeme bir kısım alimler nezdinde küfür iken alimlerin bir kısmına göre haramdır! Kısacası bu kimseler tağutun hükmüne başvurma küfür oluşunun alimler arasında ihtilafı olduğunu iddia etmektedir. Bunlara göre helal sayarak ve tağutun hükmünü üstün tutarak tağuta muhakeme olan kişi, icma ile kafir olurken helal saymadan ve de kalben benimsemeden şirk ahkâmını hakem tayin eden kişilerin küfründe icma yoktur, bilakis bu konu alimler arasında ihtilafıdır!

Tağuta muhakemenin küfür olduğunu kabul edenler de aralarında çeşitli fırkalara ayrılmıştır.

- Bunlardan bazıları tağutun İslama doğrudan zıd olan hükümlerine muhakeme olmanın küfür olduğunu, içeriği açısından İslama muhalif olmayan idari kanunlara muhakeme olmanın küfür olmayacağını ileri sürmektedirler. Yine bu görüşün devamı olarak, idari kanunların sahasına giren meselelerde mahkemeye çıkartılan bir müslüman bu kanunlar çerçevesinde savunma ve ifade verebilir, aynı şekilde bu durumda olan bir kişinin mahkemeyi reddetmesi gerekmez. Misal verecek olursak bu kimselere göre

boşanma, miras gibi hakkında şeriatın açık hükmü olan meselelerde veya doğrudan haramı helal helali haram kılma niteliğinde olan kanunlara başvurarak şeriatın zıddı olan hükümleri talep edenler kafir olurken, sadece hakkını almak için görünüşte şeriata aykırı olmayan hükümleri kafirlerden talep etmekte bir sakınca yoktur. Bu kimseler bazen de şunu iddia ederler: İnancını yaşayıp tebliğ ettiği için mahkemeye sevk edilen bir müslüman, mevcut mahkeme prosedürü çerçevesinde kafirlerden kendisini serbest bırakmalarını isteyebilir ve yapılan yargılamayı reddetmesi gerekmez. Zira müslümanın akidesini yaşayıp buna davet etmesi İslam'ın da tanıdığı bir hak hatta emrettiği bir husustur, kafirlerin kanunlarında bunun serbest olduğuna atıf yapan hükümler varsa bunların uygulanmasını talep etmekte bir sakınca olmaz, çünkü bu kanunların içeriği İslama aykırı değildir!

- Diğer bazı kimseler ise tağutun her türlü hükmüne müracaatın küfür olduğunu kabul ettikleri halde bilhassa muhtevası İslama aykırı olmayan meselelerde tağuta muhakeme olmanın küfür oluşunda bir kapalılık olduğunu ve çoğu insanın bunu çözemeyeceğini söyleyerek bu hususta cehaleti özür görmektedirler. Bu bahsettiğimiz çevreler tağuta muhakeme ile alakalı Nisa: 60 ayetinin Medine İslam devletinde İslam mahkemesi var olduğu halde Rasulun hükmünden yüz çevirerek kendi istekleriyle tağuta başvuran kimseler hakkında nazil olduğunu, İslam mahkemesi olmayan küfür diyarlarında hakkında dinin açık hükmü olmayan konularda hakkını almak için tağuta başvuran kimseler için ayetin delaletinin zanni olduğunu ileri sürmektedir. Bunlar ayrıca iki müslüman arasındaki ihtilafta tağuta başvurmanın kesinlikle küfür olduğunu, ancak kafirle müslüman arasındaki ihtilafta tağuti mahkemeye müracaat etmenin küfür oluşunda kapalılık bulunduğunu iddia ederler. Bu iddiada bulunan çevrelerden bir kısmı yukarıda bahsettiğimiz gibi, günümüzde bu zikredilen çerçevede tağuta başvuran kimselerin tekfir edilmeyeceğini savunurken, bazıları da bu kimselerin hüccet ikamesinden sonra tekfir edileceğini söylemektedir. Bunlar, bilhassa da idari kanunlar adını verebileceğimiz, kaynak itibarıyla Allahtan başkasına teşri yetkisi vererek ihdas edildiği halde, muhteva itibarıyla İslama aykırılık içermeyen kanunlara muhakeme olmanın küfür olmadığı veyahut da küfür dahi olsa bunun zahir (açık) meselelerden değil de kapalı (hafi) meselelerden olduğunu ve dolayısıyla bu kimselerin ancak hüccet ikamesinden sonra tekfir edilebileceğini iddia etmektedirler.
- Yine tağuta muhakeme küfürdür dedikleri halde bu hükme batıl istisnalar getiren bir kesim de yine aynı şekilde Nisa: 60 ayetinin dar'ul harpte yaşayanlar için delaletinin zanni olduğunu iddia etmektedir. Bunlar bu ayetin dar'ul islamda İslam mahkemesinin varlığına rağmen başka kanunlara müracaat edenlerle alakalı nazil olduğunu ileri sürerek, dar'ul harpte hakkını alabilmek veya kendilerine yapılan haksızlığı gidermek için küfri kanunlara müracaat edenlerin kafir olmayacağını iddia etmektedirler. Ayrıca bunlara göre tağuta ancak kendi isteğiyle başvuran kişi kafirdir, mecbur kaldığı için

mahkemeye giden veyahut da mahkemeye çıkartıldığı zaman kendisini savunan kimse bu kapsama girmez.

- Kendisini ilme nisbet eden bazı kimseler ise tağuta muhakemenin şirk olduğunu kabul ettikten sonra İslam mahkemesi olmayan ülkelerde kişinin hakkını alabilmesi için başka alternatifinin olmadığını, dolayısıyla bunun zaruret hali içerisinde değerlendirileceğini söylemişlerdir. Zaruretlar haramları mübah kılacağından dolayı bu kimselere göre küfür diyarında yaşayan kimselerin şirk kanunlarına başvurmalarının bir mahzuru yoktur!
- Bazı alimlerin mal kaybı, hapis gibi şeylerin ikrah sayılacağına dair fetvalarının zahirini alan birtakım kimselerin mahkemeye gidilmediği zaman bu tip zararlar doğacağı iddiasıyla tağuta muhakemeye cevaz vermeleri de yine bir öncekine benzer bir görüş olarak değerlendirilebilir.
- Tağuta muhakeme her zaman ve mekanda küfürdür deyip zahirde net bir akideye sahipmiş izlenimi veren bazı fırkalar, tağuta muhakeme kapsamında olduğu gerek aklen gerek örfen belli olan avukat tutmak, temyize müracaat etmek, yargılamaya iştirak ederek savunma yapmak, ifade vermek gibi fiillerin tağuta muhakeme sayılmayacağını iddia etmişler; keza mahkemeye zorla çıkartılmış bir kimsenin mahkemeyi reddetmesine gerek olmadığını ileri sürmüşlerdir. Bunların yaptığı ise hile-i şer'iyye denilen şeriata muhalif hilelerle ve kelime oyunları ile şeriati devre dışı bırakmaktan ibarettir.
- Tağuta muhakeme konusunda herhangi bir ayrıma gitmeksizin küfür hükmü veren bazı kişiler ise buna rağmen, yukarıda saydığımız görüşleri muteber bir ihtilaf veya en azından kişinin te'vilinden dolayı mazur sayılacağı bir mesele olarak değerlendirmişler ve de "kafire kafir demeyen kafirdir" kaidesinin veya yaygın tabirle "silsile tekfir" in bu konularda uygulanmayacağını iddia etmişlerdir. Bundan dolayı, bu kimselerin de tağuta muhakemeyi dinin aslından kabul ettikleri söylenemez. Aynı şekilde tağuta muhakemenin küfür olduğu noktasında cehaleti kısmen veya tamamen özür gören hiç kimsenin dinin aslını yerine getirdiği söylenemez.

Günümüzde tağuta muhakeme meselesi etrafında yaygın olan batıl mezhepler, görüşler toparlayabildiğimiz kadarıyla bunlardır. Elbette İslama nisbet edilen çevrelerde bunların haricinde daha da başka görüşler bulunabilir hatta bu konuda –diğer İslami meselelerde olduğu gibi- insan sayısı kadar farklı görüş mevcuttur. Neredeyse her ferdin tağuta muhakeme meselesiyle alakalı farklı bir mezhebi vardır, desek mübalağa yapmış olmayız. Yerine göre aynı cemaatin içinde bulunan fertlerde bile gerek bu konuda gerekse başka itikadi konularda farklı farklı usullere ve akidelere raslamak mümkündür. Bu görüş farklılıkları ve ihtilaflar asla rahmet değildir, bilakis azabın ve gazabın kaynağıdır. Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

“Dinlerini parça parça edip guruplara ayrılanlar var ya, senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur. Onların işi ancak Allah'a kalmıştır. Sonra Allah onlara yaptıklarını bildirecektir.” (En’am: 159)

Zira tağuta muhakeme gibi açık bir konuda düşülen ihtilafların sebebi hevaya tabi olup nasslardan yüz çevirmekten kaynaklanmaktadır. Bu muhtelif görüşlerin sahipleri yerine göre birbirlerini tekfir etse dahi, dikkatle incelendiğinde bu görüşlerin çoğunun aynı minvalde olduğu ve aralarında çok az fark olduğu görülür. Bu hususta dikkat çeken başka bir nokta da tağuta muhakeme konusundaki bu batıl mezheplerden herhangi birisine sahip olan kimselerin bir kararda durmamalarıdır. Öyle ki bir kimse bir gün bu görüşlerden birisini savunurken, ertesi gün başka bir batıl mezhebin savunuculuğunu yapabilmektedir. Hatta aynı konuşmanın içersinde diyelim ki başta tağuta muhakemenin küfür olduğunun alimler arasında ihtilaflı olduğunu savunan birisi, bu görüşü çürütüldüğünde hemen bunun küfür olduğunu ancak dar’ul harpte buna ruhsat tanındığını iddia etmekte, bu da çürütüldüğünde kendi yaptıkları fiillerin aslında tağuta muhakeme olmadığını, taleb-i nusra (yardım talebi) veya himaye kapsamında olduğunu savunmaya başlamaktadırlar. **İşte bütün bunlar tağuta muhakeme konusunda birtakım batıl istisnalarda bulunan kişi ve cemaatlerin samimiyetsizliğini göstermektedir. Çünkü burada amaç, çoğunlukla hakkı aramak değil bilakis kişilerin kendi dünyevi maslahatları için yaptıkları birtakım küfür fiillerini meşrulaştırmaktır. Zira bu kimseler bu teorileri tağuta muhakeme olmaktan kaçınmanın doğuracağı zorluklardan kurtulmak için ihdas etmişlerdir. Başka bazı kimseler ise kendileri yapmamış olsa da bu fiilleri yapan kimseleri tekfir etmemek için bu batıl teorileri ihdas etmektedir.** Bu teorileri ortaya atanların ortak özelliği rasullerin ortak daveti olan tevhidi anlamamaları ve akide edinmemeleri, hatta bizzat tağuta muhakeme kavramının ne manaya geldiğini bilmemeleri ve bu hususta tefekkür etmemeleridir. Bu kimseler Kitap ve Sünnetin açık nasslarını tahsis ederken hiçbir şer’i delile dayanmazlar. Bunların dayanakları ya mücerred heva ve şahsi görüşleri veyahut da alimlerin bazı sözlerinden yine şahsi reylerine dayanarak çıkarttıkları birtakım neticelerdir. İlerde konuyla alakalı deliller ortaya konulduğunda bu hususlar daha net olarak görülecektir.

Tağuta muhakeme konusunda Kitap ve Sünnetin muhkem nasslarının delalet ettiği ve Selefî salihinin ve onlara güzellikle tabi olan halef alimlerinin hatta kible ehlinde olan bütün muvahhidlerin sahip olduğu hak akide ise şöyledir: **Bütün bu saydığımız muhtelif görüşlerin aksine, tağuta muhakeme her çeşidiyle küfür ve şirktir. Kişi, bunu ister helalliğine itikad ederek, bu kanunları benimseyerek yapsın isterse haram olduğuna inanarak ve kalben bu kanunlara buğzettiğini iddia ederek yapsın kafir olur. Aynı şekilde ister muhakeme olduğu kanun, muhtevası itibarıyla İslama zıd bir hüküm içersin veyahut da görünüşte İslama aykırılık içermeyen bir kanun olsun fark etmez. Keza bu kişi ister İslam mahkemesinin bulunduğu bir İslam diyarında yaşasın isterse de hakkını alabileceği bir İslam mahkemesi olmayan küfür diyarında bulunsun, hüküm değişmez. Bu kimsenin**

bunun küfür olduğunu bilmemesi yani cehaleti veyahut da kendince bir teville dayanarak tağuta muhakeme fiilini işlemesi mazeret olmaz ve bu şekilde tağutun hükmüne müracaat eden herkes istisnasız olarak kafirdir. Bu kimselerin tekfirinde duraksayan, şüphe eden, bu konularda cehaletin veya tevilin mazeret olabileceğini iddia eden kimse de aynı diğer şirk çeşitlerini tekfir etmeyen kimse gibi kafir ve müşriktir. Yani “kafiri tekfir etmeyen kafirdir” kaidesi, tağuta muhakeme kapsamındaki bütün fiillerle alakalı geçerlidir. Bütün bu hükümlerin sebebi ise şudur: Tağuta muhakemenin küfür oluşu dinin icma ile sabit, zahir (açık), muhkem meselelerinden birisidir. Bu, bizzat dinin aslını ilgilendiren bir mevzudur ve tağutun hükmüne müracaat eden kişi bu surette imanın aslını ortadan kaldırmış olur.

TAĞUTA MUHAKEME MESELESİNİN DİNİN ASLINDAN OLMASI NE ANLAMA GELİR?

Tağuta muhakeme meselesinin veya başka herhangi bir meselenin dinin aslından olması, imanının kemal şartı değil, bizzat sıhhat şartı olması manasına gelir. Yani tağuta muhakeme olmak, sadece haram değil aynı zamanda şirktir. Şirk ise malum olduğu üzere affı olmayan bir günahdır.

Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

“Allah kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz, bunun dışındakileri dilediğine bağışlar” (Nisa: 48)

Bundan dolayı Tağuta muhakeme olarak Allaha ortak koşan kişinin dille kelime-i şahadet getirmesinin kendisine bir faydası yoktur. Bu ayet ve benzerleri göstermektedir ki Allaha şirk koşarak tevhidin aslını ihlal eden bir kimse cehalet, tevil veya başka bir şeyden ötürü mazeretli olmaz. Bu hususta tek mazeret ikrahtır.

“Kalbi imanla dolu olduğu ikraha, zorlamaya tabi tutulanlar hariç, her kim Allahı inkar eder ve kalbini küfre açarsa işte ona Allah’tan bir gazab ve büyük bir azab vardır. Bu, onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden ve Allahın kafirler kavmine hidayet vermemesinden ötürüdür” (Nahl: 106-107)

Tağuta muhakeme gibi fiillerle Allaha şirk koşan kimse müşrik olduğu gibi, onu tekfir etmeyen de aynı şekilde müşrik ve kafirdir. Zira, bizzat hüküm ve teşride Allaha ortak koşan birisine müslüman ismini vermiştir.

Alimler şirk hakkında ihtilaf etmezler. Şirk olan bir amelin işlenmesine Allahu Teala hiçbir zaman ve mekanda müsaade etmez, ister küfür diyarı olsun, ister İslam diyarı:

“O size melekleri ve peygamberleri rabb edinmenizi emretmez. Müslüman olduktan sonra size küfrü emreder mi hiç?” (Ali İmran: 80)

“O, kulları için küfre razı olmaz.” (Zümer: 7)

Şirke dair bir meselede nasih-mensuh cereyan etmez. Tağuta muhakeme gibi şirk fiilleri bütün peygamberlerin şariatlarında ve de Muhammed (as)’ın şariatında ister Mekke dönemi isterse de Medine dönemi olsun küfür hükmünü almıştır. Zira tağutu, Allahtan başka ibadet edilen, Allahın hükmüne zıd hükümler koyan mercileri reddetmek bütün rasullerin ortak davetidir.

“Andolsun ki biz her ümmete Allah’a ibadet edin, tağuttan kaçının diye (emretmesi için) bir elçi gönderdik” (Nahl: 36)

Tağutu reddetmeyen bir kimsenin imanı yoktur:

“Her kim, tağutu reddedip Allah’a iman ederse, kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa sarılmış olur” (Bakara: 256)

Tağuta muhakeme olma ise tağutu reddetme iddiasına zıt bir ameldir.

Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى
الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Halbuki onu reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytan ise onları uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor." (Nisa: 4/60)

“TAĞUTA MUHAKEME” NE DEMEKTİR?

Şimdi, müzakere ettiğimiz meselenin daha iyi anlaşılabilmesi için “tağuta muhakeme” kavramı ne manaya gelmektedir, bunun üzerinde durmak istiyoruz. Bu terkip, iki kelimeden oluşmaktadır. “Tağut” ve “Muhakeme”

İmam Malik (r.h.) tağutu şöyle tanımlamıştır:

"Allah'tan (c.c.) başka kendisine kulluk edilen herşey tağuttur"

Bunu Kurtubi, Nisa: 51. Ayetin tefsirinde nakletmiştir.

En iyi ve en kapsamlı tanımı ise Allame İbni Kayyım (r.h.) yapmıştır:

"Tağut; kulun kendisi sayesinde haddi aştığı her ma'bud, uyulan ve itaat olunan her şeydir. Her kavmin ya da toplumun tağutu; Allah (c.c.) ve Rasulü'nden başka kendisine muhakeme olunan, Allah'ın (c.c.) dışında kendisine ibadet edilip, körü körüne tabi

olunan veya Allah'ın (c.c.) emri olup olmadığını bilmeden itaat ettikleri şeydir. İşte bunlar bu alemin tağutlarıdır. Tağut kapsamına giren şeyler konusunda ve insanların onlarla olan durumu dikkatle düşünülecek olursa onların büyük bir çoğunluğunun Allaha kulluktan yüz çevirip tağutlara kul oldukları Allah (c.c.) ve Rasulüne (s.a.v.) itaatten yüz çevirip tağutlara itaat ettikleri görülür."¹

Buna göre Kitap ve Sünnetin dışında beşeri kanunlarla insanlara hükmeden her türlü otorite ve mahkeme tağut statüsündedir.

Muhakeme kelimesi Buhari ve Muslim'in ortaklaşa rivayet ettikleri bir hadiste, Allah Rasulu'nun (sav) gece namazında yaptığı bir duada şu şekilde geçmektedir:

وَالْيَاكَ حَاكَمْتُ "Sana muhakeme oldum"²

Ayni, Buhari'ye yazmış olduğu "Umdet'ul Kari" adlı şerhte bu ibareyi şöyle açıklamaktadır:

"Sana muhakeme oldum yani Hakkı inkar eden herkesin hükmünü sana havale ettim ve benimle onlar arasında hakim olarak seni seçtim. Senden başka cahiliye ehlinin hükmüne müracaat ettikleri put, kahin, ateş ve benzeri şeyleri değil...Muhakeme, meseleyi hakime götürmek demektir"³ Bedruddin el-Ayni'nin sözleri burada sona erdi.

Nisa: 60 ayetinde geçen "yetehakemu" ibaresi ise "tehakum" masdarından alınmadır ki muhakeme ile aynı manadadır. Bu ikisi de müşareket babındadır, yani en az iki tarafın karşılıklı hüküm istemesini, davalaşmasını ifade eder. **Bu açıklamalara göre tağuta muhakeme olmak demek; ihtilaf edilen bir meseleyi çözmesi için tağuta götürmek manasına gelir.**

TAĞUTA MUHAKEMENİN KÜFÜR OLMA SEBEBİ

İhtilaf halinde tağutu hakem tayin etmek, Allahu teala'nın ihtilaf halinde Kitap ve Sünneti hakem tayin etme emrine zıttır. Zira Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

"Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem tayin etmedikçe, sonra da verdiğin hükme içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyet ile teslim olmadıkça iman etmiş olamazlar." (Nisa: 65)

¹ İ'lam'ul Muvakkiin, 1/40

² Buhari, Teheccüd: 1

³ Umdet'ul Kari, 7/167

İbnu Hazm (rh.a) bu ayet hakkında şunları söylemektedir:

Allah Subhanehu ve Teala, nefesine yemin ederek ortaya çıkan herşeyde Resulu hakem tayin etmeden ve Sonra da onun verdiği hükme nefsinde hiçbir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyet ile teslim olmadıkça iman edemeyeceklerini açıkça beyan etti. **Şurası kesindir ki hakem tayin etmek, kalbin teslimiyetinin dışında başka bir şeydir. İşte bu, kendisi olmaksızın imanın gerçekleşmeyeceği imandır.”⁴**

Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

Ey iman edenler, Allah ve Resulüne itaat edin. Sizden olan emir sahiplerine de. Eğer bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz Allah’a ve ahiret gününe iman ediyorsanız onu Allah’a ve Resulüne döndürün. İşte bu daha hayırlı ve netice bakımından daha güzeldir.” (Nisa: 59)

İbn Kesir (rh.a) bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir:

“Bu ayet, ihtilaf halinde Kitap ve Sünnet’e muhakeme olmayan ve bu ikisine müracaat etmeyenlerin Allah’a ve ahiret gününe iman etmediklerini göstermektedir.”

İbn’ul Kayyım (rh.a) ise şöyle demektedir:

“Her kim husumetlerini Allah ve Rasulunden başkasına götürür, ona muhakeme olursa bu kimse tağuta muhakeme olmuştur. Halbuki onu reddetmek emredilmiştir. Kul, hükmü Allah’a has kılmadıkça tağutu reddetmiş olmaz...”⁵

Alimlerin yaptığı bu açıklamalar, tağuta muhakemenin küfür olma illetini ortaya koymaktadır. Tağuta muhakeme olan kimse, öncelikle ihtilaf halinde Allah ve Rasulunu hakem tayin etmemiş, sonra da bu ikisine zıt bir merciyi hakem tayin etmiştir. İhtilafı Allah ve Rasulune götürmek, her zaman ve her mekanda farz olan bir fiildir ve bu, kulun imanının geçerli olması için mutlaka gerekli olan bir şarttır. Bu genel hükümden hiç kimse istisna edilemez, buna dair hiçbir delil yoktur. İşte bütün bunlar, tağutu hakem tayin etmenin bizzat dinin aslını ortadan kaldıran bir fiil olduğunu, bunun Allaha ve Rasulune iman eden bir kimseden sadır olmayacağını ve dindeki birtakım kapalı meselelerle asla mukayese edilemeyeceğini açıkça ortaya koymaktadır. Ama biz yine de meselenin dinin aslıyla bağlantısının iyice ortaya çıkması için birkaç nakil daha yapmak istiyoruz.

Şevkani Nisa: 60 ayetinin tefsirinde şöyle demektedir:

⁴ El-Fisal, 3/109

⁵ Tarik’ul hicreteyn, sf 37

"Sana indirilene de, senden önce indirilmiş olanlara da iman etmiş olduklarını iddia edenleri görmez misin? " kavlinde Rasulullah (sav)'ın şu kimselere hayret etmesi istenmektedir ki **bunlar kendilerinin hem Rasulullah'a indirilen Kuran'a ve hem de diğer peygamberlere indirilenlere iman ettiklerini iddia etmekte, ondan sonra da bu iddialarıyla çelişen ve hatta bu iman iddiasını temelinden ortadan kaldıran bir amel ortaya koymaktadırlar. İşte Allahu teala'nın bu kavli onların bu imandan hiçbir asla sahip olmadıklarını izah etmektedir. (İmanı ortadan kaldıran) bu fiil onların tağuta muhakeme olmayı istemeleridir. Halbuki onlar gerek Rasulullah'a indirilen kitapta, gerekse ondan önce indirilen kitaplarda tağutu reddetmekle emrolunmuşlardı"** (Feth'ul Kadir tefsiri)

Fahrudin Razi ise ilgili ayetin tefsirinde şöyle demektedir:

"Bil ki müfessirler bu âyetin, münafıklardan birisi hakkında nazil olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Sonra Ebu Müslim şöyle demiştir: "Bu âyetin zahiri, daha önce yahudi iken, münafıkça müslüman olan bir ehl-i kitap hakkında olduğuna delalet etmektedir. Çünkü Allah Teâlâ'nın, "Sana indirilene de, senden önce indirilmiş olanlara da iman etmiş olduklarını yalan yere iddia edenler..." ifadesi ancak bu durumda olan bir münafığa uyar." Bu ifadeden murad şudur: Bazı kimseler, ehl-i tuğyandan (azgın kimselerden) bazısı huzurunda muhakeme olmayı istemiş, Hz. Muhammed (s.a.s)'in huzurunda muhakeme olmayı istememişlerdir. **Kâdî şöyle demiştir: "Tâğutların huzurunda muhakeme olmanın bir küfür gibi; Hz. Muhammed (s.a.s)'in hükmüne razı olmamanın ise bir küfür olması gerekir. Buna şunlar delalet eder:**

a) Allah Teâlâ, 'Onlar onu inkâr etmekle emrolundukları halde, yine de tâğutun huzurunda muhakeme olunmalarını isterler" buyurmuş ve tâğutun huzurunda muhakeme olunmayı, ona iman saymıştır. Halbuki nasıl tâğutu inkâr etme Allah'a iman manasına geliyorsa, tâğuta iman etmenin de Allah'ı inkâr manasına geleceğinde şüphe yoktur.

b) Hak Teâlâ, "Öyle değil rabbine andolsun ki onlar, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem yapıp, sonra da verdiği hükümden yürekleri hiç bir sıkıntı duymadan, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar" (Nisa,65) buyurmuştur. Bu, Allah'ın Resûlü'nün hükmüne razı olmayanların kâfir sayılacakları hususunda bir nasıttır.

c) Allah Teâlâ, "Artık Onun emrinden uzaklaşıp gidenler, kendilerini bir fitne (belâ) çarpmasından, yahut onlara pek acıklı bir azab çatmasından çekinsinler" (Nûr, 63) buyurmuştur. Bu âyet, Hz. Peygambere muhalefet etmenin, büyük bir günah olduğuna delalet ediyor. Bütün bu âyetlerde, Allah'ın ve peygamberin herhangi bir emrini reddeden kimsenin, bu reddi ister şüphesi yönünden, isterse inadı yönünden olsun, İslâm'dan çıkmış olacağı hususunda deliller vardır ki bu durum da, sahabe-i kiramın, zekatını vermeyenlerin mürted olduklarına, öldürülmeleri gerektiğine ve çocuklarının esir edileceklerine dair verdikleri hükmün doğru olduğunu gösterir.⁶

⁶ Fahrudin Er-Râzi, Tefsir-i Kebir Mefâtihi'l-Gayb, Akçağ Yayınları: 8/121-122

Razi'nin sözleri burada sona erdi. Yeri gelmişken şunu da belirtelim. Fahrüddin er-Razi, Eş'ari kelmacılarından olup Allahın isim ve sıfatlarını te'vil etmesi vb bazı meselelerde Ehli sünnete muhalefet etmiştir. Ancak onun böyle olması bizzat dinin aslı olan meselelerde hata etmesini gerektirmez. Bilakis onun bu ayetin tefsirinde el-Kadı ünvanlı bir zattan –ki bu zatın Kadı Ebu Ya'la el-Hanbeli olduğu söylenmektedir- yaptığı nakil belki de tağuta muhakemenin küfür oluşu hususunda alimlerden gelen en sarıh ibarelerden birisidir. Zira bazıları Allah Rasulu'nun hükmüne itiraz etmenin küfür olduğunu idrak ettikleri halde, tağuta muhakemenin küfür oluşunu idrak edememektedirler. Bundan dolayı zahirde Allah rasulunu tasdik eder gibi görünen bir kimsenin sırf tağuta muhakeme olduğu için kafir olmasının sebebinin bir türlü anlayamazlar. Halbuki Razi'nin de beyan ettiği gibi bir kimsenin tağuta muhakeme olması, ona iman ettiğini gösterir. Tağuta iman etmeyen birisi onun hükmünü kabul etmez. Tağuta iman ise Allah'a imanla bir arada olmaz. Dolayısıyla tağuta muhakeme olan birisi Allah'a iman etmediğini, yani kafir olduğunu ortaya koymuştur. Razi'nin bu açıklamaları Ehli sünnet alimlerinin yaptığı açıklamalara da muvafıktır.

Şeyh Süleyman bin Abdillâh al'uş Şeyh, ceddi Muhammed bin Abdilvehhab (rh.a)'ın telif etmiş olduğu "Kitab'ut Tevhid"e yazmış olduğu şerhte **"Sana ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Halbuki onu reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor."** (Nisa: 4/60) ayetiyle alakalı babı şu şekilde izah etmektedir:

"La ilahe illallah"şehadetinin manası olan tevhid, aynı zamanda Rasul (sav)'e imanı da ihtiva ettiği ve gerektirdiği için –ki böylece bu ikisi kelime-i şehadeti oluşturur- Nebi (sav) bu iki şehadeti tek bir rukun olarak açıklamıştır. Şu hadiste olduğu gibi:

"İslâm beş şey üzerine kurulmuştur: Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasûl'ü olduğuna şehâdet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, hacc etmek, ramazân orucunu tutmak"⁷

İşte bundan dolayı musannif (Muhammed bin Abdilvehhab) bu bab başlığı altında tevhidin içerdiği ve gerektirdiği bir husus olan ihtilaf halinde Rasul'u hakem tayin etme meselesine dikkat çekmiştir. Madem ki bu, "la ilahe illallah" şehadetinin hem muktezası (gereği) hem de lazımıdır, o halde her mü'minin bunu yerine getirmesi gerekir. La ilahe illallahın manasını bilen herkesin Allah'ın hükmüne boyun eğip Onun katından Rasulu (sav) vasıtasıyla gelen emirlerine teslim olması şarttır.

Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet eden bir kimse ihtilaf halinde Allah ve Rasulunden başkasını hakem tayin ettiği takdirde bu şehadetinde yalancı konumuna düşmüş olur."

Ardından şöyle devam etmektedir:

⁷ Buhari, İman: 8; Muslim, İman: 16

“Allahu teala’nın “Onlar tağutu reddetmekle emrolunmuşlardı” ibaresi şu manaya gelmektedir: Tağuta muhakeme olmak, imanı yok etmektedir ve ona zıddır. Zira tağutu inkar etmeyen ve ona muhakeme olmayı terk etmeyen kimsenin imanı sahih ve geçerli olmaz. Tağutu reddetmeyen birisi Allah’a iman etmiş sayılmaz.”⁸

Alimlerin yaptığı bu izahlardan şu hususlar anlaşılmaktadır:

1- Tağuta muhakeme fiili kelime-i şehadetin 1. Rüknu olan “la ilahe illallah” kelimesiyle çelişmektedir. Zira bu kelime Allah’tan başka hüküm koyucuların reddini içermektedir. Tağutun hükmüne müracaat eden kişi hükmünde Allah’a ortak koşmaktadır.

2- Tağutun kanunlarına başvuran kişi kelime-i şehadetin ikinci rüknu olan “Muhammedun Rasulullah” şahadetini de ihlal etmiş olur. Zira bu kelime, bütün ihtilafı işlerde Rasulu hakem tayin etmeyi ve onun verdiği hükme teslim olmayı içermektedir.

3- Tağuta muhakeme olan kişi tağutu reddetmemiş demektir. Tağutu yani Allahtan başka ilahlık iddiasında bulunanları reddetmeyen kişi ise Allaha iman etmiş sayılmaz.

İşte alimlerin zikrettiği bu üç madde üzerinde düşünen kimse tağuttan hüküm taleb eden kimsenin imanının olmadığını, çünkü yaptığı fiilin imana zıd bir fiil olduğunu ve dolayısıyla nasıl ki İslam diniyle alay edenlerin iman iddiası reddolunduysa tağuti hükümlere müracaat edenlerin de iman iddiasının aynı şekilde reddolunacağını açıkça görür. Bu durumda olan bir kişinin cehaleti, tevili veya yaptığı işi helal saymaması gibi bahanelerin bu kimsenin kafir olduğu gerçeğini değiştirmeyeceği ortadadır. Keza tağuta muhakeme olarak dinin aslını ihlal etmiş olan birisinin küfür diyarında ya da İslam diyarında bulunmasının da bu hükmü değiştirmeyeceği akli başında olan herkesin göreceği bir husustur.

Tağuta muhakemenin bizzat tevhidle çelişen bir amel olduğu ortaya çıktıktan sonra geriye şu mesele kalıyor: Tağuta muhakemenin küfür oluş illeti nedir? Aslında yukarda saydığımız üç madde tağuta muhakemenin küfür olma illetini ortaya koymaktadır. Ancak aşağıda alimlerden yapacağımız nakiller bu sebeblerin hepsini bir araya getirip ortak bir illette birleştirmektedir ki o da şudur: **Allah ve Rasulu’nun şeriatı dışında bir kanuna muhakeme olan kişi, bu ameliyle İslam şeriatından yüz çevirmiş, ona bağlanmayı, iltizamı reddetmiş ve Allahın dininden başka bir dine, Muhammed (sav)’in şeriatından başka bir şeriata tabi olmuştur. Bunun küfür olduğu ise icma ile sabittir, bunda hiçbir alimin ihtilafı sözkonusu değildir.**

TAĞUTA MUHAKEMENİN KÜFÜR OLDUĞU ALİMLERİN İCMASIYLA SABİTTİR

Şimdi Allahın izniyle tağuta muhakemenin, beşeri kanunlarla hükmeden hakimlere ve mahkemelere müracaat etmenin İslam dininden çıkartan bir küfür ve şirk ameli olduğu

⁸ Teysir’ul Aziz’il Hamid, Süleyman bin Abdillâh al’uş Şeyh, sf 480-481, Thk: Zuheyr eş-Şaviş, Mekteb’ul İslami, 1423/2002

hususunda alimlerin ittifak halinde olduklarını ve bunun İslam dininden zaruri olarak bilinen bir mesele olduğuna dair alimlerin kavillerini zikretmek istiyoruz:

İbnu Hazm şöyle diyor:

“İslam şeriatında Hakkında bir nass ve vahiy gelmemiş olan İncil kaynaklı bir hükümle hükmeden kimsenin kafir ve müşrik olacağı ve İslam dininden çıkmış olacağı hususunda Müslümanlardan iki kimse arasında dahi ihtilaf yoktur.”⁹

İbnu Teymiyye (rh.a) ise şöyle demektedir:

Şu elimizdeki tahrif edilmiş Tevrat nüshalarıyla amel etmek caiz değildir. Bugün her kim Tevrat'ın değiştirilmiş ve neshedilmiş hükümleriyle amel ederse o kimse kafirdir.¹⁰

Hafız İbn Kesir (rh.a) “el-Bidaye ve’n Nihaye” adlı eserinin Tatar hükümdarı Cengizhan’dan bahsettiği bir bölümünde şunları zikretmektedir:

“Onun “Yesak” (yasa) kitabına gelince, bu, kalın bir yazıyla iki cilde yazılmıştı. Çok hacimli olan bu iki ciltlik eser, yanlarındaki bir deve üzerinde taşınırdı. Bazılarının anlattıklarına göre Cengizhan dağa çıkar, sonra iner, tekrar çıkar, sonra iner, bu iniş çıkışı defalarca tekrarlar, nihayet yorulup bayılır ve yere düşerdi. O esnada da yanındaki katibe, söyleyeceklerini yazmasını emreder ve söylediklerini kanun olarak yazdırırdı. Eğer durum böyleyse demek ki içindeki şeytan konuşur ve konuştuklarını kanun haline getirmiş. Cüveynî'nin anlattıklarına göre Tatarlar'dan bir kişi çok şiddetli soğuklarda ibadet için dağa çıkarmış. Bir defasında yine dağa çıkmış iken görünmezlerden bir sesin kendisine, «Biz Cengizhan'ı ve çocuklarını yeryüzüne hakim kıldık» dediğini işitmişti. Moğol ihtiyarları ve âlimleri bu sözü tasdik ederler ve doğru kabul ederlerdi.

Bundan sonraki kısımda Cüveynî, Cengizhan'ın yasasından bazı maddeler aktarmıştır. Şöyle ki:

«Zina eden kişi, evli olsa da olmasa da öldürülür. Aynı şekilde homoseksüellik yapan da öldürülür. Kasten yalan söyleyen öldürülür. Büyü yapan öldürülür. Casusluk yapan öldürülür. Çekişmekte olan iki kişinin arasına giren ve bu iki kişiden birisine yardım eden öldürülür. Durgun suya bevleden öldürülür. Durgun suya dalan öldürülür. Sahibinin izni olmaksızın bir esire yemek yediren veya su içiren veya birşey giydiren öldürülür. Kaçak birini görüp de sahiplerine veya hükümete teslim etmeyen öldürülür. Bir esire yemek yediren veya yiyecek birşeyi bir kimsenin önüne atan öldürülür. Çünkü yiyeceği önüne atılmamalı, aksine bizzat eliyle ona vermelidir. Bir kimse bir başkasına yemek yedirecekse önce kendisi o yemekten tatmalıdır. Misafir emir olsa bile, böyle yapmalıdır. Ama esire yedirmemelidir. Bir kimse yemek yer de yanındakine yedirmesse öldürülür. Bir hayvanı boğazlayan kimse o hayvan gibi boğazlanır. Hayvanı boğazlamamalı, aksine karnını yarmalı ve içinden önce eliyle kalbini tutup çıkarmalıdır...» **Bütün bu hükümler Allah'ın, kulları olan peygamberlere indirmiş olduğu şeriatlerine muhaliftir. Son peygamber Muhammed b. Abdullah'a (s.a.v.) indirilen**

⁹ El-İhkam fi Usul'il Ahkam, 5/173

¹⁰ Mecmu'ul Fetava, 35/200

muhkem şeriatı terk edip neshedilmiş, başka şeriatlere muhakeme olan kimse kafir olduğuna göre Cengizhan'ın yasalarına muhakeme olan kimse nasıl kâfir olmasın?! Böyle bir kimse Müslümanların icmasıyla kâfir olur. Zira yüce Allah buyurmuş ki:

«Cahiliye devri hükmünü mü istiyorlar? Yakînen bilen bir millet için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?» (el-Mâide, 50)

«Hayır; Rabbine and olsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin edip, sonra senin verdiği hükümü içlerinde bir sıkıntı duymadan tamamen kabul etmedikçe inanmış olmazlar.» (en-Nisâ; 65)

Yüce Allah doğru söylemiştir.¹¹

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

Câhiliyet hükmünü mü istiyorlar? Ama yakinen inanan bir kavim için, Allah'tan daha iyi hüküm veren kimdir?» (Maide: 50)

İbn Kesir (rh.a) bu ayetin tefsirinde ise şunları zikretmektedir:

“Bütün hayırları ihtiva eden, bütün kötülükleri yasaklayan, uydurma heves ve arzulara meyilden alıkoyan Allah'ın hükmünün dışına çıkanları Hak Teâlâ reddediyor. Kulların kendi elleriyle koydukları ve Allah'ın şeriatına dayanmayan câhiliyyet hükümlerinin Sapıklıklarını ve bilgisizliklerini reddediyor. Bu sapıklıkları; kendi görüş ve hevesleri sonucu ortaya çıkardıklarını bildiriyor. Söz gelimi Tatarların, Cengiz Han diye bilinen krallarından alınma krallık buyrukları vardır ve bununla hüküm verirler. Nitekim bu yasayı onlara kral koymuştur. Bu yasalar Yahûdî, Hristiyan ve İslâm dinine mensûb muhtelif milletlerden iktibas yoluyla tanzim edilmiş kanunlar topluluğudur. Ancak bu yasalar içerisinde birçoğu, Cengiz Han'ın mücerred görüş ve heveslerinden ibarettir. O bunu, çocukları için izlenen bir hüküm haline getirmiştir ki; onlar, Allah'ın kitabından ve Rasûlullah'ın sünnetinden önce bu yasaya uyarlar. Onlardan böyle davrananlar kâfirdir, öldürülmeleri vâcibtir. Az veya çok hiçbir konuda Allah'tan başkasının hükmüne müracaat edilemez. Bunun için Allah Teâlâ; onlar, Allah'ın hükmünden vazgeçip câhiliyyetin hükmünü mü tercih ediyor ve istiyorlar? buyuruyor. Halbuki Allah'ın şeriatından daha adaletli hüküm verecek kim vardır? Allah'ın şeriatına inanıp yakîn ve bilgi sahibi olanlar; Allah'ın hüküm verenlerin en iyisi olduğunu, mahlûkatına karşı annenin çocuğuna merhametinden daha merhametli davrandığını bilirler. Zîrâ Allah Teâlâ; her şeyi bilendir, her şeye kadir olandır, her şeyde âdil olandır.”¹²

Şeyhulislam İbn Teymiye ise bu Tatarların durumundan bahsederken şöyle demektedir:

“Müslümanların dininden zaruri olarak olarak bilindiği gibi ve de bütün Müslümanların

¹¹ İbn Kesîr, El Bidaye Ve'n-Nihaye, 13/139, Dar'u İhya'it Turas'il Arabi, 1408/1988 türkçesi için bkz. El-Bidaye ve'n Nihaye, Çağrı Yayınları: 13/244

¹² İbn Kesir, Tefsir'ul Kur'an'il Azim, 3/131, Thk: M. Selame, Dar'u Tayyibe, 1420/ 1999. Türkçesi için bkz. Ebu'l-Fida İsmail İbn Kesir, Hadislerle Kur'an-ı Kerim Tefsiri, Çağrı Yayınları: 5/2364

ittifakıyla her kim İslam dininden başka bir dine tabi olmaya veyahut da Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şeriatından başka bir şeriata uymaya müsaade ederse bu kimse kafirdir. Ve bunun küfrü kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkar edenin küfrü gibidir.”

Aynı fetvanın başka bir yerinde ise şöyle demektedir:

“Onlar yani Tatarlar kendi aralarında Allahın hükmüyle hükmetmezler, bilakis kendilerine ait uydurmalarla hükmederler ki bu hükümler bazen İslama uygun olur, bazen uygun olmaz.”

Ardından şöyle devam etmektedir:

“Bu kesimle savaşmak Müslümanların icması ile vacibtir. İslam dinini bilen ve de bu kimselerin iç yüzünü bilen bir kimse bu hususta şüphe etmez.”¹³

Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

وَمَنْ لَّمْ يَخُكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

“Kim, Allahın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir.” (Maide: 44)

İbn Kesir (rh.a) bu ayetin tefsirinde şöyle demiştir:

“Sahîh olan şudur : Bu âyet, zina eden iki Yahudi hakkında nazil olmuştur. Yahudiler, kendi elleriyle Allah'ın kitabını değiştirmişler ve evli kişilerin recmedilmesi emrini tahrif ederek, yüz sopa ve yüzü karaya boyayıp ters-yüz olarak merkebe bindirme şekline çevirmek hususunda aralarında anlaşmışlardı.”

Hafız İbn Hacer'in naklettiğine göre Malikilerden İsmail el-Kadı bu ayet hakkında şöyle demiştir:

“Ayetlerin zahiri şunu göstermektedir ki her kim onların (Yahudilerin) yaptığı gibi yapar ve Allahın hükmüne muhalif bir hüküm icad edip bunu kendisiyle amel edilen bir din (kanun) haline getirirse sözkonusu tehdit onun için de geçerlidir. Bu ister yönetici isterse de başkası olsun fark etmez...”¹⁴

Sözkonusu ayetin iniş sebebi araştırılıp üzerinde düşünüldüğü zaman şu açıkça görülür ki Yahudilerden recm hükmünü değiştirip yerine başka hüküm getirenler geçmişteki bir topluluktur. Onlardan sonra gelen nesil, bu batıl şeriata rıza gösterip tabi olmaktan başka bir şey yapmadıkları halde aynı küfür hükmü onlar için de devam etmiştir. Bu, Tevbe: 31. Ayette anlatıldığı şekliyle papaz ve hahamlarının uydurduğu batıl kanunlara itaat eden kitap ehlinin durumunun aynısıdır.

¹³ Bkz. Mecmu'ul Fetava, 28/501-553

¹⁴ Feth'ul Bari, 13/120

Adiyy bin Hatem (ra) diyor ki:

"Rasulullah'ı (s.a.v.):

"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rab edindiler." (Tevbe: 9/31) ayetini okurken duydum ve: "Biz onlara ibadet etmiyoruz ki" dedim. Rasulullah (s.a.v):

"Allah'ın helal kıldığını haram, haram kıldığını helal kıldıklarında onlara itaat etmiyor musunuz?" diye sordu. Ben: "Evet" diye cevap verdim. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"İşte bu onlara ibadet etmektir."¹⁵

İşte tağuta muhakeme olmaktan kasıd budur. Yani tağutların yaptıkları batıl teşrilere tabi olmak, onlara muhakeme olmakla aynı şeydir. Tağutun hükmüne başvurmak ise Allahın şeriatına muhalif hükümler koyarak ilahlık taslayan bu tağuta ibadet etmek manasına gelir. Alimlerden naklolunan bütün bu kavillerden çıkan ortak neticeleri şöyle özetleyebiliriz:

1- İster Tevrat ve İncil gibi aslen ilahi kaynaklı olup nesh edilmiş şeriatlar olsun, ister Cengiz yasası veya günümüzdeki uydurma kanunlar gibi beşeri kaynaklı hükümler olsun İslam şeriatı haricindeki kanunlarla amel edenler üç kısımdır:

a) Müşerri yani kanun koyucu statüsünde olanlar

b) Bu kanunlarla hükmeden hakimler ve sair idareciler,

c) Bu kanunlara muhakeme olup, bunlarla amel eden tebaa yani halk kesimi

Kitap, Sünnet ve icma bu üç sınıfın da kafir olduğunu göstermektedir. Uydurma kanunlarla amel eden ilk iki sınıfı ayırım gözetmeksizin tekfir ettikleri halde üçüncü sınıf yani bu kanunlara göre ihtilaflarını çözen kimseler hakkında tafsilata ve ayrıma giden kimselerin bu görüşlerinin mücerred heva ve şahsi reyden başka hiçbir dayanakları yoktur ve bunlar kendi içlerinde çelişki halindedir. Zira küfre rıza küfürdür. Küfür kanunlarını bizzat icad edip yürürlüğe koyanlar ile bu yürürlükteki kanunlara muhakeme olanlar arasında hiçbir fark yoktur. Mesela günümüz parlamentolarında kanun çıkaran kimseler, çıkarttıkları kanunun muhteva itibari ile İslama uygun olup olmadığına bakılmaksızın tekfir edilirler. Tağuta muhakeme ile alakalı çeşitli istisnalar getiren iddia sahiplerinin de birçoğu aynı şekilde cehalet ve tevillerine bakmaksızın bu kanun koyucuları tekfir ederler. Bu kanunlarla hükmeden hakimler de böyledir. Zira bu kimseler Allah ve Rasulu haricinde bir teşri ve hüküm kaynağı kabul etmişlerdir. Küfre girmelerinin sebebi, çıkarttıkları kanunun İslama aykırı olmasından önce kanunun kaynağının Allahın hakimiyetine değil, halkın egemenliğine istinad etmesidir. Hal böyleyken nasıl olur da bunların icad ettikleri küfri kanunları sırf zahirde de olsa kabul ederek bu kanunlara muhakeme olanların tekfirinde tafsilata ve ayrıma gidilir? Zira bu mahkemelerde gönüllü veya gönülsüz muhakeme olan herkes, Allahtan başkasının hükümlerine

¹⁵ Tirmizi Tefsir: 10, Taberi: 14/210, (61632-61634)

dayanılarak icad edilmiş kanunlara tabi olmaktadır. Velew ki sözkonusu kanunun muhtevası İslama uygun olsa bile burada Allahtan başkasının teşri ve hüküm koyma yetkisini kabul etme illeti aynen devam etmektedir.

2- İbn Kesir ve diğer alimlerden naklettiğimiz ibareler, tağuta muhakeme olmanın küfür oluşunun tıpkı Allah'a, meleklerine, kitaplarına iman gibi İslam dininden zaruri olarak bilinen zahir (açık) meselelerden olduğunu ve alimlerin bu hususta ihtilaf değil, ittifak halinde olduklarını gösterir. Sonraki nesillerin bu hakikati unutmış olmaları bunun dinin zaruri hükümlerinden birisi olduğu gerçeğini değiştirmez. Hafız İbn Kesir'in bahsettiği "Yesak", vahye dayanmayan beşeri nitelikteki bir kanundur. (Hatta M. Kemal, Yesak'ın ismini dahi olduğu gibi iktibas edip icad ettiği küfür kanunlarına "yasa" "anayasa" gibi isimler vermiştir.) İletin aynı olduğu yerde hüküm de aynıdır. Yani eskinin "Yasa"sına muhakeme olanlar nasıl ki kafirse şimdinin yasasına tabi olanlar da aynı şekilde kafirdir. Halbuki görüldüğü üzere Yesak'ın içinde bizzat İslam'dan alınma kanunlar da vardı. Fakat alimlerden hiç birisi Yesak'ta İslama uygun hükümlere muhakeme olanlar kafir olmaz, İslama aykırı olanlara muhakeme olanlar ise kafirdir şeklinde bir tafsilata gitmemişlerdir. Hafız İbn Kesir'in Cengiz yasalarına muhakeme olanların küfrünü isbatlama sadedinde yukarda İbn Hazm'ın naklettiği icmaya atıf yapması manidardır ve hükmün illetini fıkıh etmek açısından önemlidir. Bugün birisi muharref Tevrat ve İncil'de yer alan İslama aykırı olmayan hususlarla amel edilebileceğini, bunlarla hükmedileceğini iddia etse akli başında hiç kimse bu kişinin küfründe tereddüd etmez. Fakat ne yazık ki birçok kimse nesh edilmiş ilahi kaynaklı şeriatlara muhakeme olanları tekfir ederken, vahiyden hiçbir asla dayanmayan beşeri kanunlara İslama aykırı olmayan idari hususlarda uyulabileceğini iddia etmektedirler. Halbuki bu kanunların muhtevasının İslama uygun olup olmadığının hiçbir önemi yoktur. İbn Teymiye, Tatarların durumunu anlatırken buna işaret etmiştir. Çünkü bu kanunlar, hüküm koyma yetkisini Allahtan başkasına vererek oluşturulmuştur ve velew ki içerik itibariyle %100 İslama uygun olsa, hatta bizzat İslamın hükümleri dahi olsa o artık tağuti bir kanundur. Alimlerden hiç birisi bu yasalara muhakeme olanlar hakkında böyle bir ayırım yapmamıştır.

Bu konuda kapalılık olduğu iddiasına gelince; beşeri kanunlara muhakeme olanın küfründe tereddüd eden kişi ile Tevrat ve İncil'e muhakeme olan kişinin küfründe şüphe eden kişi arasında bir fark yoktur. Bu ikisi de iman ile küfür arasındaki farkı ayırd edememiş ve kişinin müslüman olabilmesi için bütün batıl şeriatlardan uzaklaşarak Muhammed (sav)'in şeriatına bağlanması gerektiği hususunu idrak edememiştir ki böyle bir kimse İslamın aslından habersizdir ve müslüman olamamıştır. Bu meseleyi halk'ul Kuran veya arşa istiva gibi hafi (kapalı) meselelerle kıyas etmek yersizdir. Zira tağuta muhakeme meselesi izah ettiğimiz şekilde bizzat tevhidin aslını ilgilendiren zahir, açık bir mesele olduğu halde bidat ehlinin itikadını teşkil eden bu sayılan meseleler ve benzerleri tevhidin kemalini ilgilendirse de bizzat tevhidin aslıyla alakalı meseleler değildir. Tağuta muhakeme olmak, bizzat Kuran nassıyla tağuta iman etme manasına gelen bir fiil olduğu sabitken nasıl olur da akidenin ikinci dereceden bir meselesi olarak değerlendirilir?

İşte! Kitap ve Sünnetin muhkem nassları ve de alimlerin bu nasslara dayalı olarak yaptıkları izahlar, tağuta muhakemenin her ne şekilde yapılsa yapılsın kişiyi İslam dininden çıkartan büyük küfür olduğunu ve bunun bütün alimlerin ittifakıyla sabit olduğunu göstermektedir. Tağuta muhakemenin küfür olduğu hususunda alimlerin ihtilaf ettiği gibi iddiaların da batıl

olduğu naklettığımız bu icmalardan sonra açık bir biçimde ortaya çıkmış bulunmaktadır. Burada zikrettiğimiz deliller, tağuta muhakemenin bizzat dinin aslını ihlal eden bir amel olduğunu giriş kısmında bahsetmiş olduğumuz tağuta muhakemenin küfür oluşuna az veya çok istisna getiren veyahut da bu hususta tevil ve cehaletin mazeret olabileceğini ileri süren bütün görüş sahiplerini çürütmektedir. Bu açıklamaların ışığında ayrıca şunları da ilave etmek istiyoruz:

Evvela şer'i hükümlerde aslolan şey o hükmün ismi değil, dayandığı illettir. Dolayısıyla bir amelin küfür veya haram olma illeti ne ise, o illet devam ettiği müddetçe hüküm de devam eder. Bu hususta Necd diyarı alimlerinden Şeyh Ebu Batin (rh.a) "el-İntisar li Hizbillah'il Muvahhidin" adlı kıymetli eserinde şu izahları yapmaktadır:

"Bir insan ilah kelimesinin manasını tahkik edip, bunun ibadet edilen mabud anlamına geldiğini öğrenir ve de ibadetin hakikatine vakıf olursa, ibadet çeşitlerinden herhangi birisini Allah'tan başkasına yönelten bir kimsenin o varlığa ibadet etmiş ve de onu ilah edinmiş olduğunu açıkça görür. Bu kişi isterse ibadet ettiği bu varlığa ilah ve mabud ismini vermekten kaçınsın ve de yaptığı işin adını şefaatchi edinme, tevessül, iltica veya başka bir şey koymuş olsa da (durum böyledir)

Müşrik (bu ismi almayı) istese de istemese de müşriktir. Nasıl ki faizci istese de istemese de faizci ismini alıyorsa veya içkici içtiği şeye başka isim verse de içkici ismini alıyorsa bu da böyledir. Allah Rasulu (sav)'den gelen hadiste şöyle buyrulmuştur:

"Ümmetimden bir topluluk içki içecekler ve ona içkiden başka isimler vereceklerdir"16

İsmi değişmesi, müsemmanın hakikatini değiştirmeyeceği gibi hükmünü de ortadan kaldırmaz. Nasıl ki bedevilerin batıl yolla yaptıkları (soygun tarzındaki) alışverişleri hak olarak isimlendirmeleri veya zalimlerin insanlardan haksız yolla aldıkları şeylere başka isimler vermeleri için hakikatini değiştirmiyorsa bu da böyledir."

Mesela içkinin (hamrın) haram olma illeti sarhoşluk vererek aklı örtmesi, ortadan kaldırmasıdır. Çoğu sarhoş edenin azı da sahih hadislerde geçtiği üzere haramdır. Bir kişi içtiği nesnenin içki değil de mesela gazoz olduğunu iddia etse, eğer ki o gazozun içinde alkol varsa velev ki içilen nesnenin adı şarap olmasa da şarapla aynı hükümdedir, yani haramdır.

Tağuta muhakeme meselesinde de mahkemenin küfür oluş illeti diğer sayfalarda alimlerden yaptığımız nakillerden de anlaşılacağı üzere bunun Allahtan başkasına teşri (hüküm koyma) yetkisi verme manasına gelmesidir. İslam şeriatı dışındaki Yesak benzeri cahiliye kanunlarını esas almak, bu kanunları tazim etmek, sırf görünüşte de olsa kabul etmek, bu kanunlarla amel etmek küfür olduğuna göre bu ameller devam ettiği müddetçe küfür hükmü de devam eder. İşte bu nokta anlaşılırsa sırf olayın ismi değiştiği için küfür hükmü vermekten vazgeçenlerin ne büyük bir dalalet ve şaşkınlık içersinde olduğu iyice ortaya çıkar. Mesela temyize başvurma, Mesela temyize başvurma,

¹⁶ Ebu Davud 3688 ve diğerleri

avukat tutmanın caiz olduğunu; kişinin kendi isteğiyle mahkemeye başvuramayacağını fakat hakkında dava açılırsa savunma yapıp ifade verebileceğini iddia edenlerin durumu böyledir. Zira tağuta muhakemenin küfür olma illeti yani şirk ahkâmının esas kabul edilip ona göre hareket edilmesi illeti devam etmektedir. Bu illet ortadan kalkmadığı müddetçe de bu sayılan fillere küfür ismini vermek için ek bir delile ihtiyaç yoktur. Keza mahkemeye tutuklu olarak çıkartılmış birisinin mahkemeyi reddetmediği takdirde küfre gireceği hususunda da ek bir delil gerekmez. Buna itiraz edenler meseleyi tağuta muhakeme olmaktan nasıl çıkarttıklarını izah etmek zorundadırlar. Tağuta muhakemeyle alakalı genel kaideyi tatbik edenlerin ise bu kaide kapsamına giren her meseleye tek tek izah getirmesi gerekmez.

Yapılan delillendirmelerde de buna dikkat edilmesi gerekir. Esasında İslam dininde zaruri olarak bilinen böyle bir meselede yani şirk ahkâmına tabi olmanın küfür oluşu hususunda alim olsun cahil olsun kimsenin istisna getirme yetkisi yoktur, hele ki nasslardan hüküm çıkarma seviyesine ulaşmamış yani müçtehid olmayan kimselerin zaten söz söyleme hakları bulunmamaktadır. (Bizim burada yaptığımız ise yeni bir içtihadda bulunmak değil, zarurat-ı diniye kapsamındaki bir hükmü hatırlatmaktan ibarettir.) İçtihad ehliyetine sahip olmayan kimselerin açık nassları bırakıp Yusuf (as) kıssası, Necaşi kıssası gibi kapalı nasslardan kendi reyleriyle hüküm çıkartıp İslamdaki genel kaideleri tahsis etmeleri temelden yanlış olmakla beraber, bunu yaparken nassları birbirinden bağımsız ele alıp birbirleriyle çatıştırmaları da yanlış üstüne yanlıştır. Mesela sanki Allahtan başkasının hükmünü kabul etmek şirk olduğu halde Yusuf (as) zindan arkadaşlarına kendilerini kralın yanında anmalarını isteyerek böyle bir şirki işlemiş ve bu da şirkin işlenebileceği istisnai bir durummuş gibi lanse edilmektedir. Eğer ki Yusuf (as)’ın isteğinin tağuta muhakemeyle bir ilgisi yoksa –ki öyledir- zaten mesele yoktur. Bu delil getiren kimselerde az bir hayır olsaydı, tağuta muhakemenin bazı durumlarda caiz olduğunu iddia ederek açık nasslarla çatışmaya girmezlerdi. Kısacası bu yazılanları tenkid edecek olan kimsenin yapması gereken şey kendi yaptıkları amelin aslında tağuttan hüküm isteme olmadığını akli ve nakli olarak ispat etmeleridir.

“Eğer yapamazsanız ki asla yapamayacaksınız; yakıtı insanlar ve taşlar olan kafirler için hazırlanmış o ateşten sakının” (Bakara: 24.)

Ahıru da’vane en’il hamdu lillahi rabb’il alemin.